

5. Черкашина Т. В. Нові підходи щодо ефективного функціонування системи управлінського обліку у державному секторі. Перспективи розвитку обліку, контролю і аналізу в контексті євроінтеграції: тези допов. IV Міжнародної наук.-практ. конф., присвяченої 95-річчю ОНЕУ, 26 травня 2016 р. м. Одеса. 2016. С. 258-260.

6. Методика розрахунку орієнтовної середньої вартості підготовки одного кваліфікованого робітника, фахівця, аспіранта, докторанта : постанова Кабінету Міністрів України від 20.05.2013 р. № 346. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/346-2013-п>.

*Корнієнко Петро Сергійович,
кандидат юридичних наук, доцент,
кафедра філософії та
соціально-гуманітарних дисциплін,
Національна академія статистики, обліку та аудиту*

РОЛЬ ПРАВОЗАХИСНОЇ (ОХОРОННОЇ) ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ В РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Оскільки захист прав і свобод людини і громадянина – конституційний обов'язок держави, його варто пов'язати з функціями держави, в яких проявляється та роль, яку держава відіграє у вирішенні основних питань суспільного розвитку, в задоволенні різноманітних інтересів суспільства. Функції держави традиційно пов'язуються з основними завданнями, що стоять перед ним на тому чи іншому етапі його розвитку, і розглядаються як засіб їх реалізації. Непорушність здійснення конституційної правозахисної діяльності держави вимагає оформлення правозахисної функції держави в якості самостійного напрямку його діяльності.

Для обґрунтування такого погляду на захист слід виявити загальні риси і особливі характеристики правозахисної і охоронної функцій, навести доводи об'єктивності їх самостійного оформлення. Безсумнівно, загальними для них є правова природа і конституційний пріоритет, в першу чергу, людина і громадянин, а також сама держава та її інституції. Об'єднує ці функції і націленість на встановлення режиму законності як системного стану правової держави і як умова захисту прав і свобод людини, однак, тут вже проявляються особливі риси кожної з функцій: права і свободи охороняються безперервно, а захищаються тільки тоді, коли порушуються; охорона – це встановлення загального правового режиму, а захист – заходи, що вживаються у випадках, коли права і свободи людини порушені або оспорені.

Варто також звернути увагу, що світова історія знає безліч випадків використання саме правоохоронних органів з метою зменшення або ліквідації діяльності правозахисних організацій, а останні – навпаки діють з метою обмеження впливу правоохоронних органів на життя кожної людини. Тобто відбувається пряма протидія понять охорони та захисту. Очевидно, що такий розвиток подій залежить від конкретних історичних умов, політико-правового

режиму запровадженого у відповідній державі. В переважній більшості випадків, активна участь правоохоронних органів у житті суспільства відображає прагнення еліт до панування етатизму.

Поняття правоохоронної діяльності, її органів доволі широко використовується усіма верствами населення держав також і через те, що саме із цим органами пов'язується застосування державою примусу і не завжди залежить від конкретної волі людини. Натомість захист є відображенням можливості людини щодо його застосування і є диспозитивним.

Так, Мельник М.І. та Хавронюк М.І. вказують, що правоохоронна діяльність – це державна правомірна діяльність, що полягає у впливі на поведінку людини або групи людей з боку вповноваженої державою посадової особи шляхом охорони права, відновлення порушеного права, припинення або розгляду порушеного права, його виявлення або розслідування з обов'язковим додержанням встановлених у законі процедур для цієї діяльності [1].

Так, якщо суб'єкти реалізації охоронної функції держави – правоохоронні органи, система яких в Україні є цілком певною, то в число суб'єктів правозахисної функції держави включаються фактично всі органи публічної влади, а також різні інститути громадянського суспільства.

Оцінюючи дію функцій в просторі, відзначимо, що охоронна функція держави в теоретичних розробках віднесена до його основних внутрішніх функцій і полягає в реалізації системи заходів, спрямованих на попередження порушень норм внутрішньодержавного права. Захисна ж функція може бути реалізована як у середині держави, так і за її межами. Так, відповідно до ч. 3 ст. 25 Конституції України: Україна гарантує піклування та захист своїм громадянам, які перебувають за її межами.

Скакун О.Ф. звертає увагу на те, що механізм охорони прав людини включає в себе «заходи щодо профілактики правопорушень для утвердження правомірної поведінки особи», а механізм захисту включає заходи щодо «відновлення порушених прав неправомірними діями та відповідальності особи, яка скоїла правопорушення. Без можливості захисту прав охорона прав буде неповною. Захист – це найбільш дієва охорона, друга її ступінь».

Умовою реалізації охоронної функції є правомірна поведінка суб'єктів конституційно-правових відносин. При порушенні суспільних відносин, що захищаються правом, актуалізується захисна функція держави, що дає підстави говорити про її активізацію за умови протиправної поведінки.

Зазначені змістовні відмінності переконливо свідчать про доцільність виділення правозахисної функції держави як самостійної. Це ставить завдання вдосконалення правозахисної діяльності як різновиду діяльності взагалі. Систематична робота різних суб'єктів у сфері захисту прав і свобод людини і громадянина є правозахисною діяльністю, яка має відповідну мету, володіє певними засобами, орієнтується на позитивний правозахисний результат. Її зміст – це позитивна зміна ситуації щодо порушення прав особи і перетворення її в інтересах людини, суспільства і держави.

Традиційно правозахисна діяльність пов'язується з інститутами громадянського суспільства, націленими на виявлення порушень прав людини

органами державної влади та їх посадовими особами, а також на їх відновлення всіма не забороненими законом способами.

Реалізація конституційного обов'язку - захищати права і свободи людини і громадянина вимагає визнання самої держави суб'єктом правозахисної діяльності. Правозахисна діяльність держави здійснюється органами, правозахисний потенціал яких залежить від їх конституційно-правового статусу. Від їх діяльності залежить змістовне наповнення правозахисної функції держави.

Список використаних джерел

1. Мельник М. І., Хавронюк М. І. Суд та інші правоохоронні органи. Правоохоронна діяльність: закони і коментарі: навч. посіб. 2-е вид, випр. і доп. Київ: Атіка, 2010. С.22.
2. Скакун О. Ф. Теория государства и права: учеб. Харьков: Консум; Ун-т внутр.дел, 2011. С. 206.

*Кулагіна-Стадніченко Ганна Михайлівна,
кандидат філософських наук,
старший науковий співробітник,
відділення релігієзнавства,
Інститут філософії імені Г. С. Сковороди,
Національна академія наук України*

АВТЕНТИЧНА ІНДИВІДУАЛЬНА РЕЛІГІЙНІСТЬ ПРАВОСЛАВНОГО ВІРУЮЧОГО У КОНТЕКСТІ КУЛЬТУРНО- ЦИВІЛІЗАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Реалії сьогодення вимагають від релігієзнавства практичного самовизначення у сучасних історико-філософських координатах, врахування численних поворотів суспільно-історичних процесів, формування нових вимірів вивчення релігійних феноменів, зокрема – індивідуальної релігійності православного віруючого.

Звернення до аналізу автентичної індивідуальної релігійності ґрунтується на низці чинників, що, у свою чергу, пов'язані з кризою універсалістсько-раціоналістичних парадигм наукових уявлень, внаслідок чого надто актуалізується питання про способи репрезентації свідомістю православного віруючого природної й соціокультурної реальностей.

Загалом, дефініція «автентична релігійність» православного віруючого дотепер сприймається як деякий абстрактний конструкт, що потребує свого детальнішого тлумачення.

Найчастіше, автентичність корелює з унікальністю, що передбачає чітку релігійну ідентичність православного віруючого, хоч і не зводиться до останньої, передбачає специфічний життєвий шлях з акцентуацією на православних смисложиттєвих цінностях, реалізується через православну традицію, є розкриттям, самоактуалізацією творчого потенціалу православного віруючого через і завдяки виявам індивідуальної релігійності, декларує